

**DALIBOR
VÁCHA**

KOČKY OD 311. PERUTI

**ILUSTROVALA
KATEŘINA BOUDRIOT BAŽANTOVÁ**

ARGO

DALIBOR VÁCHA
KOČKY
OD 311. PERUTI

Ilustrovala Kateřina Boudriot Bažantová.

Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.

Korektorka Mirka Jarotková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Grafická úprava a sazba Martin Radimecký.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2025 jako svou 5924. publikaci.

Vytiskla tiskárna Finidr.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4822-0

Aktuality o našich knihách pro děti a mládež
můžete sledovat na www.facebook.com/mensiArgo

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

HLAVNÍ POSTAVY

Božena

Mourovatá kočka, která žije sama v hangáru číslo jedenáct na letišti v Honingtonu v Anglii. Všeho se trochu bojí, je velmi opatrná, ale má srdce ze zlata. Má andělskou trpělivost a je skvělý lovec. Na rozdíl od většiny dalších zvířat miluje letadla.

Čertina

Černá kočka, kterou si českoslovenští kluci přivezli z Francie, kde bojovali předtím, než se přesunuli do Británie. Miluje toulky, průzkumy a skoro ničeho se nebojí. Anglie jí zpočátku přijde podivná, ale když se skamarádí s mourovatou Boženkou, všechno jde najednou mnohem lépe.

Michal

Nejmladší z letců československé třistajedenáctky. V podstatě je to takové kotě mezi osádkami, létá jako zadní střelec, chce se stát pilotem. Létání, letadla i obě kočky jsou pro něj vším. Utekl úplně sám z vlasti, aby ji pomohl osvobodit, po dobrodružné cestě se dostal do Francie, kde se ale ani nestihl zapojit do bojů, jak Francie rychle kapitulovala. Nehodlá se nikdy vzdát, nikdy!

Velouš

Dvoumotorový bombardér, celým názvem Vickers Wellington, zkráceně velouš. Nemluví, zato hodně řve a vrčí. Není

nejrychlejší letoun na nebi, ale je spolehlivý, a i když dostane zásah a je hodně poškozený, pořád se drží. Kluci o něj pečují, aby byl v co nejlepší formě, a on se jim odvděčuje tím, že je chrání při nebezpečných letech nad nepřátelské území.

Nina

Pohledná dívka v uniformě WAAF (Ženských pomocných leteckých sborů), která během téhle zatracené války vykonává na základně důležité úkoly. Má jednu zvláštní schopnost, u lidí jedinečnou, a bude pro kočky i celý příběh velmi důležitou postavou, bez níž by se spousta věcí udála úplně jinak a určitě ne lépe.

Johnny

Ježek Johnny je takový přírodní filozof a mudrlant, samorost honingtonské základny. Když chce někdo něco vědět nebo něčemu nerozumí, může prohledat křoviny okolo hangáru jednáct, najít Johnnyho a zeptat se ho. Johnny vždycky ochotně a sáhodlouze odpoví. Opravdu rád se poslouchá. Drobnou potíží však je, že mu pak málokdo rozumí.

Leslie a Edmund

Dvojice psů, která patří britským důstojníkům letecké základny. Stejně jako všichni psi ani tihle dva nemají kočky zrovna v lásce, což se v našem příběhu záhy projeví. Nakonec ale oba psi usoudí, že někdy je nutné uzavřít spojení i s tím, kdo vás štve pouhou svou existencí.

Helmut a Jürgen

Dva němečtí potkani, kteří věří, že jsou víc než ostatní zvířata. Dostanou se na anglickou základnu a touží škodit, ničit, zlobit. Nebude s nimi vůbec jednoduché pořízení. Sami si nejsou úplně jisti, který z nich je Helmut a který Jürgen, proto si ta jména často prohazují.

Kočka z hangáru jedenáct dostane jméno

Kočka, která si spokojeně žila v leteckém hangáru číslo jedenáct v anglickém Honingtonu neměla jméno. Nevadilo jí to. Kočky ani zvířata jméno k životu nepotřebují, moc dobře totiž vědí, kdo jsou.

V hangáru nežila sama. Byla tam také ohromná, dvoumotorová letadla. Kočka se hlučných letounů ani trochu nebála, žila na základně s těmi hlasitými stroji od... od té doby, co si pamatovala. Měla je docela ráda, nikdy jí nic neudělaly, jen jí vadilo, že s ní nikdy nemluvily. Ani v noci, kdy se po nich proháněla a snažila se je hlasitým mňoukáním přimět k nějaké reakci. Možná jim připadala moc malá. Mrzelo ji to.

Kromě ní žádná jiná kočka v hangárech nebyla, ostatní kočky se totiž letadel bály. Několik jich žilo v nedaleké vesnici, ale na základně jen ona. Nevadilo jí to, měla hangár a základnu pro sebe, tedy skoro pro sebe, mechaniky a letouny nepočítala, a stejně se s ostatními kočkami moc nekamarádila. Nebo, přesněji, ony se nekamarádily s ní. Ta od letadel, ta, co je cítit olejem, ta pilotka, trousily před ní škaředé poznámky, když se náhodou potkaly někde

venku. Vyhýbala se jim, pokud to bylo alespoň trochu možné.

Jednoho dne přijela skupinka veselých mládenců, kteří mluvili jazykem znějícím cize. Opatrně je sledovala a poslouchala. Hemžili se okolo letadel v hangáru a nadšeně se plácali po ramenou.

Pak si jí všimli. „Hele, kočka, a pěkná, mourovatá, takovou podobnou jsem míval doma! Ahoj, kočko!“ zavolal na ni jeden kudrnatý mladík. „Čičiči! Kluci, jak se volá na anglickou kočku?“

Kočka se stáhla do stínů. Nerozuměla mu, neznala jediné slovo. Ten nový letec totiž mluvil stejně jako jeho kamarádi česky, rozhodně to nebyla angličtina, na kterou byla zvyklá od mechaniků. Pro kočky není složité porozumět jakémukoliv lidskému jazyku. Tedy když se jim chce a mají čas, aby si nový jazyk naposlouchaly. Když rozumět nechtějí, nic je k tomu nedonutí. A kočka zatím ještě nevěděla, jestli se jí chce jim rozumět.

„Chceš tady mít zvěřinec, nebo co?!“ ozval se jiný hlasitý člověk. „Stačí, že Franta ti sem propašoval to černý kotě, ty se ještě budeš kamarádit s touhle anglickou mourovatou. Tak je tohle vojenská jednotka, nebo zvěřinec?“

Kočka zpozorněla.

Do hangáru vstoupil světlolasý chlapík a cosi nesl v náruči.

„Hele, Franto, naše černá krasavice bude mít kamarádku,“ promluvil kudrnatý.

„Cože?“

„Viděli jsme tady jednu mourovatou, teď někam zalezla. Vypadala taky spíš jako odrostlý kotě, budou asi

podobně starý. Jen aby se ale neporvaly,“ strachoval se kudrnáč.

Kočka zvědavě vyhlížela ze stínů a snažila se rozeznat, co to drží blondák v náručí. Vnímala cizí slova a nepřišla jí výhrůžná, vnímala melodii řeči a usoudila, že se jí docela líbí. Měla dojem, že začíná rozumět, protože se rozhodla, že chce. Kočky jsou na svůj jazykový talent setsakra pyšné. Aby ne.

„Seženeme pro miciny mlíko? Něco by mohli mít v jídelně, ne? Kájo, doběhni tam prosím. Přines dost, ať máme i pro Čertinu.“

Karel, další z Čechů, se chvíli ošíval, nechtělo se mu, ale nakonec vyrazil. Co mu to udělá?

Kočka ze stínů sledovala, jak si blondák klekl a položil na beton podlahy hangáru černou kočku. Vlastně to bylo taky ještě kotě. A hezké, moc hezké.

„Tohle je tvůj novej domov, Čertino,“ pronesl kudrnatý.

Černá kočka se nebála. Rozhlížela se. Samozřejmě že o kočce ve stínu věděla, kočky se vidí dobře, vnímají se i jinak než pouze očima, prostě o sobě vždycky vědí.

„Měl bys, Michale, pojmenovat i tu druhou.“

„A co třeba Božena? Boženka? Tu byste mi schválili?“ vyhrkl bez dlouhého uvažování kudrnatý Michal. „Mívali jsme přesně takovou mourovatou u babičky, jmenovala se Božena.“

„Hele, Božena je dobrý jméno pro kočku, Michale. Božka, čičiči!“

„Božka? Panebože, Michale, kam na ty jména chodíš?“

Čertina se přiblížila k druhé kočce, tedy k Božence. Ta couvla a přitiskla se břichem k zemi. Byla připravená

zaútočit nebo utéct, vlastně nevěděla, co by bylo nejlepší udělat. S ostatními kočkami neměla dobré zkušenosti, chtěly se pořád prát, proto taky bydlela tady v hangáru, kam ony ani nepáchly.

„Ahoj,“ mňoukla Čertina. „Máš to tady hezký, tady bydlíš, jo?“

Jasně že si kočky rozuměly, všechny kočky na světě mluví stejným jazykem, jenom lidi si myslí, že ne. Podle nich dělá česká kočka mňau, anglická meow, německá miau, dánská mjav a třeba lotyšská nau. Jenže kočičí řeč je po celém světě stejná. Možná proto mají kočky talent na člověčí jazyky, poněvadž se nemusejí otravovat s těmi kočičími.

„Díky.“ Božka se nehýbala.

Čertina ji obešla, ale moc se nepřibližovala, byla opatrná. „Asi tu teď budeme bydlet spolu. Nebude ti to vadit?“

„Asi ne, já nevím,“ nezněla Boženka zrovna jistě. „Ale místa je tu dost,“ dodala rychle smířlivě, protože Čertina se jí vážně líbila. Vždycky chtěla mít takovou kamarádku.

„Nese se mlíko! Pozor! Nástup na mlíčný hody!“

„Tos nemohl přinést dvě misky?! Takhle se poperou.“

Karel položil misku plnou mléka na zem. „Tak pojdte, holky, pojdte. Nepoperou, určitě ne. Už jste tu mourovatou pojmenovali?“

„Jo, Boženka.“

„To vymyslel Michal?“

„Kdo jinej.“

„Hele, to není špatný jméno. Ona tak vlastně kouká, taková Boženka... Božko, Čertino, pojdte na mlíčko!“

Mlíčko? Jistě, když byla ještě koťátko, dostávala mlíčko od mámy, ale to už je hrozně dávno, pomyslela si Božena.

„Pojď, holka, dáme si, je moc dobrý, uvidíš,“ zavelela Čertina.

Chlapi ustoupili stranou. Čertina byla u misky první, napila se, olízla si vousky a podívala se na Boženu. „Pojď, sakra! Je to lahoda, delikátní, très bien, oni ti nic neudělaj, nemusíš se bát.“

Čertina občas něco mňoukla francouzsky, protože si myslela, že to zní dobře. A víte co? Ono to dobře znělo.

„Hele, Božena se bojí, ale nakonec se napít šla. To jejich mňoukání skoro zní, jako že si povídají.“

„To je blbost.“

„Proč blbost?“

„Čertina je francouzská kočka a Božka anglická...“

„No, na tom něco je.“

„Těm chutná, kluci, a vidíte, ani se holky neporvaly, budou si rozumět.“

Božka spávala vzadu v hangáru za skříněmi a krabicemi s náhradními díly. Britští mechanici jí tam hodili starou deku a ona si na ní ustlala pelíšek.

„Máš to tu hezký,“ pronesla Čertina unaveně a stočila se na dece. Božka chvilku váhala, ale potom odhodila opatrnost stranou a lehla si vedle ní. Čertina začala okamžitě příst. Božka se lekla a vyletěla z pelíšku, jako by ji bodla včela.

„Neblbni a pojď zpátky, já tě neukousnu,“ zasmála se z polospánku Čertina. „Ty asi nejsi moc zvyklá na společnost, co?“

Ne, nejsem, ani trošku, pomyslela si Božka a vrátila se na deku. Teď už se Čertinina předení nebála. Znělo jako malinký letecký motůrek a Božka s překvapením zjistila, že vrní také. Rozechvívalo jí to hrud' i krk a bylo to moc příjemné. „Dobrou noc,“ zašeptala.

Čertina neodpověděla, protože už spala. Byla po dlouhé cestě pěkně unavená.

Božka se dozví, co jsou ti chlapi zač a co je vlajka, a vleze s Čertinou do „řvouna“

Vstávaly ještě za tmy. Vzbudily se ve stejnou chvíli, celou noc spaly stulené jedna u druhé. Božka si dodala odvahy a hlavou se otřela o Čertinu, ta potěšeně zavrňela, ale už se ptala: „Kde tu máš záchod?“

„Všude venku,“ usmála se Boženka.

Čertina se za chvilku vrátila, protahovala se, jak to kočky dělávají. „Co žereš? Přece nebudeme lovit myši! A mlíko je sice fajn, ale asi ho nebude dost.“

„Myši nejsou špatný, a hlavně je jich dost. Navíc jsou člověci rádi, když je chytíš a přineseš jim je.“

„Jak rádi?“

„Když to přineseš člověkům, pochválí tě, protože myši škodí těm velkým řvounům, žerou je a koušou. Ale nesmíš přinést myš jejich člověčce, a ty jsou tady taky. Ty pak strašně ječí a mávají rukama a volají o pomoc. Je ti to hrozná legrace.“

„Ale žrát je snad nemusíme?!“ ujišťovala se Čertina a olizovala si přední tlapku.

„Když nechceš, nemusíš, on vždycky ráno přijde velkej člověk a přinese mi... Hele, doufám, že dneska přinese

víc, když jsme tu teď dvě. Jenom jestli mu to došlo a jestli o tobě ví...“ zamyslela se Božka. „Koukej, už jde.“

Božka se ovládla a nevyskočila radostí na nohy. Přece nebude štěkat a vrtět ocasem jako pitomý vořech.

Michal vešel do hangáru a volal: „Čičiči, kde jste, holky? Kde jste? Bašta!“

Kočky uklidnilo, že nesl dva staré ešusy. Přestože byl jenom člověk, uvědomil si, že jde krmit *dvě* kočky. Lidé umí počítat. Zato kočky své matematické schopnosti dost přeceňují, například nikdy neslyšely o zlomcích.

„Jdeme?“ zeptala se Božka.

Michal postavil misky na zem – lákavě to z nich zavonělo – a znovu zavolal: „Čičiči, holky, kde jste, bašta je tady! Snídaně!“

„Vydrž chvíli,“ podotkla Čertina a pečlivě si olízala druhou tlapku. „Teď můžeme.“

Jako dva blesky, jeden černý a druhý mourovatý, vyrazily kočky k miskám. Michal se usmál a dřep si na bobek. Obě se pustily do žrádla.

Holky seděly před hangárem. Na přistávací ploše byl klid a válela se po ní mlha. Mlha tu bývala často, to víte, stará dobrá mlžná Anglie.

U budov na dohled od jejich hangáru číslo jedenáct se to hemžilo lidmi. Spousta z nich se pohybovala na vrzajících jízdních kolech. Mechanici jeli do práce.

„Co to je na tom holém stromě? Vidiš to? Včera to tam nebylo,“ řekla Božka a důkladně se myla.

„Jakým holým stromě?“ Čertina si myla břicho.

„Tamhle,“ mávla Božka tlapkou.

„Jo, myslíš takovej ten... kus látky?“

„Hm,“ zavrňela Božka a věnovala se mytí za ušima. Kočky jsou zatraceně čistotné. Ale nemýjí se kdekoliv a kdykoliv, musí se cítit dobře, aby se začaly mýt. A podle toho, jak se tyhle dvě myly před hangárem číslo jedenáct základny Honington, cítily se vážně dobře a bezpečně.

„To dole neznám, ale to nahoře je jejich vlajka.“

Mělo to tvar obdélníku, bylo to látkové a skládalo se to ze tří barev, modrého klínu a dvou pruhů, bílého a červeného. Božce se ta barevná kombinace líbila, vždyť ji znala z té druhé... – jak že se tomu říká? – vlajky. Pro Boženku to bylo nové slovo, ale vlajku už vlastně viděla, u Angličanů.

„K čemu je vlajka?“ Božka se drbala na boku.

„Bojujou za ni.“ Čertina se protáhla.

„Za... vlajku? Dostanou za to něco? Co jim může dát... vlajka?“ Božka byla zmatená. Bojovat za vlajku? Jistě, je hezká, ale vést za ni válku?

„Je to jejich domov,“ odpověděla Čertina nejistě. Taký tomu moc nerozuměla.

„Oni bydlí ve vlajce?!“ vytřeštila Božka nechápavě oči.

„Ale ne.“ Čertina si odfrkla, máchlá tlapkou po otravné mouše. „Ten jeden jejich kocour, Franta mu říkají, mi to vyprávěl, on vlastně dost rád mňouká. Mají domov daleko, teď je tam nepřítel. A oni museli odejít sem a bojujou, aby mohli domů.“

„Jo, a co s tím má co dělat vlajka?“

„Vlajka jim asi připomíná domov, možná je tam všechno modro-bílo-červený, nevím, nikdy jsem tam nebyla.“

„Všechno modro-bílo-červený?“ zasníla se Božka. Přišlo jí to neodolatelný. „I kočky?“

„Asi jo.“

„No, ty teda musejí vypadat.“

Čertina se na Božku podívala a obě vyprskly smíchy.

Šly šmejdít, to mají kočky nejradši. Božka ukazovala Čertině všechna svá oblíbená místa, ale zůstávaly pořád poblíž hangáru číslo jedenáct. Božka se od něj nerada a jen málokdy vzdalovala.

Čertina byla z nového prostředí nadšená. U většiny koček, Božka je výjimka, je zvědavost silnější než obavy.

„Ta je nová,“ zachrochtal najednou kdosi z křoví, až Čertina nadskočila.

„Cejtla jsem tě,“ prohlásila Božka na přivítanou.

„Cejtil jsem vás obě,“ vychovaně odpověděl ježek a vybatolil se z listí.

Čertina na ježka nedůvěřivě koukala a potom mrkla na Božku. Kdo to kdy slyšel, aby si kočka povídala s ježkem?

„Pozdrav ho,“ zašeptala Božena a mírně do Čertiny strčila.

„Jo, aha, ahoj, cejtla jsem tě.“

„No,“ zachrochtal ježek. „Jste na lovu myší? Letos se jich urodilo moc, sebranka, všechno sežerou,“ krčil čumák jako správný nevrlý ježatec.

„Jsme na obhlídce,“ odpověděla Božka.

„Máš teda ale fešnou kamarádku,“ pokusil se ježek o lichotku, ale nemohl překonat svou vrozenou nevrlost, takže to pronesl dost nabručeným tónem. Čertina na něj jen vyvalila oči a rozhodně se potěšená necítila.

„Budeme bojovat s frickem, Boženo,“ řekl Michal...

Kočky ho nechaly stát a pokračovaly v obhlídce. „Co to jako bylo?“ vyhrkla Čertina, jakmile byly ježkovi z doslechu.

„Ježek.“

„Já vím, ale on vypadal, jako by mě snad chtěl pozvat na rande!“

Obě se zničehonic vrhly po šedohnědém tvorečkovi, který před nimi zoufale zdrhal, že neměl ani čas zakvíkat.

Myš jim utekla, protože se jim do cesty postavily hezké nohy v krátké sukni, nohy byly obuté do elegantnějších botek, než nosili piloti nebo mechanici.

„Co to tu máme?“ pronesl příjemný dívčí hlas. „Takový dvě krasavice,“ předla člověčí kočka s tmavými vlasy schovanými pod slušivou čepičkou.

„A to je zase kdo?“ mňoukla Čertina na Božku. „Nelíbí se mi.“

„Ale ty se mi líbíš. Jak ti říkají?“ zeptala se dívka a usmála se.

Čertina vypadala šokovaně.

„Řekni jí to,“ pobídla Boženu pohledná dívka. „No, jen jí to pověz.“

„Ona tady Nina, víš, rozumí naší řeči.“

„To je blbost!“ vyprskla Čertina.

„No, není,“ usmála se Nina.

„Co je tohle sakryš za místo?“ Čertina ztrácela nervy. „Musí se sem jet na smradlavý lodi. Kočky se tu baví s ježkami a človeci rozumí naší řeči. Nezbáznila by ses z toho?“

„Všichni lidi vám nerozumí,“ usmála se opět Nina. „Jenom já.“